

Անդրանիկ ԳԵՎՈՐԳՅԱՆ

ՀՀ ԳԱԱ փիլիսոփայության, սոցիոլոգիայի և իրավունքի
ինստիտուտի ասպիրանտ

ԱՉԳԱՅԻՆ ԱՆՎՏԱՆԳՈՒԹՅԱՆ ԱՊԱՏՈՎԱՄԱՆ ՏԻՄՆԱՏԱՐՅՔԸ ՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԳՈՐԾԱՌՈՒՅԹՆԵՐԻ ՀԱՄԱԿԱՐԳՈՒՄ

Պետության, որպես հասարակության կառավարման կառուցակարգի, գործունեությունը բնութագրելու համար պետականագիտության մեջ օգտագործում են հիմնականում «պետության գործառույթ» (խորհրդային և հետխորհրդային տարածքում), ինչպես նաև «պետության խնդիրներ (կամ նպատակներ)» հասկացությունները: Վերջինն ավելի շատ տարածված է արևմտաեվրոպական պետաիրավական ուսմունքներում, որտեղ պետության գործառույթների հարցը տեսական մակարդակով չի քննարկվում: «Որպես կանոն, այստեղ քննարկվում են պետության խնդիրներն ու նպատակները»: Հայրենական իրավագիտությունը, հետևելով խորհրդային պետականագիտության տեսական ավանդույթներին, հասարակության և պետության առջև կանգնած խնդիրների տեսական իմաստավորումը կատարում է խնդրի լուծմանն ուղղված գործառույթի հիմնարար հասկացության միջոցով: Սակայն պետք է նկատի ունենալ, որ և՛ «պետության գործառույթ», և՛ «պետության նպատակ-խնդիր» եվրոպական հասկացությունները ցույց են տալիս, թե ինչ գործունեություն է իրականացնում պետությունը, ինչ նպատակներ է այն հետապնդում, ինչ քայլեր է ձեռնարկում իր առջև դրված նպատակ-խնդիրներին հասնելու համար:

Տեսաբանների՝ պետության գործառույթներին տրվող բնորոշումները հիմնական գծերով համընկնում: Ս. Ա. Կոմարովը պետության գործառույթները բնորոշում է որպես «պետության առջև կանգնած խնդիրների կենսագործմանն

ուղղված գործունեության հիմնական (գլխավոր) ուղղություններ (կողմեր, տեսակներ), որոնք միտված են հասնելու որոշակի նպատակների, պայմանավորված են պետության էությամբ և սոցիալական առաքելությամբ»²: Հայրենական իրավագիտության մեջ ընդունված է պետության գործառույթները բնորոշել որպես դրա գործունեության հիմնական ուղղություններ, որոնք արտահայտում են պետության էությունը և սոցիալական նշանակությունը, ուղղված են հասարակության պետական կառավարման նպատակների ու խնդիրների իրագործմանը³:

Գրականության մեջ պետության գործառույթները դասակարգում են ներքին և արտաքին տեսակների⁴: Առանձնացնում են պետության հետևյալ ներքին գործառույթները. ա) տնտեսական, բ) սոցիալական, գ) ֆինանսական վերահսկողության և հարկման, դ) մշակութային, ե) իրավական, զ) էկոլոգիական⁵:

Պետության առջև կանգնած խնդիրներից են երկրի անվտանգության ռազմավարական պլանավորումը, դրա իրավական ամրագրումն ու կառավարումը: Պետաիշխանական պրակտիկայում պետական կառավարումն արդեն վաղուց լուծում է նաև ազգային անվտանգության ապահովման խնդիրները, որոնց իրականացման համար գործում են ինչպես ընդհանուր իրավասության, այնպես էլ հատուկ մասնագիտացված պետական մարմիններ: Այդ հարաբերությունների բարդ համակարգն առաջ բերեց դրանց տեսական հետազոտության պահանջմունք, և հիմա արդեն գոյություն ունի անվտանգաբանությունը (սեկյուրիտի-

ՀՈՒԼԻՍ - ՕԳՈՍՏՈՍ 2018 7 - 8 (229-230)

ԴԱՏԱԿԱՆ
Իշխանություն

լոգիան)՝ որպես իմացության կայացած ոլորտ⁶: Որպես կանոն, անվտանգության ապահովման գործունեությունը հիմնվում է պետության կողմից մշակված և ընդունված ազգային անվտանգության դոկտրինի կամ ռազմավարության վրա: Այս համատեքստում առաջանում է ազգային անվտանգության ապահովման կամ երկրի անվտանգության ապահովման խնդիր-նպատակը պետության ավանդական գործառույթների համակարգում տեսականորեն իմաստավորելու անհրաժեշտությունը: Մասնավորապես՝ ի՞նչ է անվտանգության ապահովման խնդիրը՝ երկրի անվտանգության ռազմավարական պլանավորման, դրա իրավական ամրագրման ու կառավարման (ապահովման) իմաստով. պետության կողմից իրականացվող գործառույթ, թե ոչ, եթե այն գործառույթ է, ապա ո՞րն է դրա ներգործության օբյեկտը և բովանդակությունը:

Բարձրացված հիմնահարցի նկատմամբ տեսական մոտեցումների ամփոփումը ցույց է տալիս, որ կան երեք մոտեցումներ: **Առաջին**՝ երկրի անվտանգության ապահովման խնդրի լուծումը պետության առանձին գործառույթ չէ, որովհետև այն կլանվում է վերը նշված արտաքին և ներքին գործառույթների կողմից: **Երկրորդ**՝ տեսակետի կողմանկիցները կատարելով անվտանգության ապահովման խնդրի տեսական վերլուծությունը և վեր հանելով դրա ռազմավարական պլանավորման ու կառավարման իրավական հիմքերը՝ եզրակացնում են, որ, անշուշտ, «պետության առջև կանգնած կարևորագույն խնդիրներից են երկրի անվտանգության ռազմավարական պլանավորումը, դրա իրավական ամրագրումն ու կառավարումը: Սակայն ազգային անվտանգության ապահովումը պետության գործառույթների համակարգում ոչ թե առանձին գործառույթ է, այլ միջգործառութային, առանցքային նշանակության կարևոր խնդիր, որը վերաբերում է պետության բոլոր գործառույթների

օբյեկտներին, ունի ներքին ու արտաքին բաղադրատարրեր»⁷: Երկրորդ տեսակետը հիմնավորող հեղինակները բերում են հետևյալ փաստարկները՝

ա) եթե պետության ամեն մի գործառույթ միաօբյեկտ կամ միասեռ է, ապա անվտանգաբանության մեջ ընդունված է առանձնացնել դրա բազմաթիվ օբյեկտներ՝ միջազգային, պաշտպանական, ռազմական, տնտեսական, ներքաղաքական, սոցիալական, հոգևոր-մշակութային, տեղեկատվական, էկոլոգիական, էներգետիկ, պարենային, ժողովրդագրական և այլն: Օրինակ՝ պաշտպանական անվտանգության ապահովման խնդիրը նույն հաջողությամբ վերաբերում է ինչպես ներքին տնտեսական, այնպես էլ մնացած բոլոր գործառույթներին,

բ) անվտանգությունն ունի ներքին ու արտաքին վտանգներ, սպառնալիքներ, դրանով պայմանավորված բաղադրատարրեր: Այս համատեքստում դժվար է պնդել ու հիմնավորել, թե այն մաքուր արտաքին⁸, թե՞ ներքին գործառույթ է,

գ) անվտանգության ապահովման այն մասը, որը կապված է իրավապահպան գործունեության հետ, կլանվում է իրավական (իրավապահպան) գործառույթի կողմից⁸:

Միանշանակ համաձայնվել այս փաստարկների հետ չենք կարող, որովհետև պետության շատ գործառույթներ բազմաօբյեկտ են, իրականացվում են համալիր կերպով: Օրինակ՝ կարող է ծառայել հենց թեկուզ երկրի պաշտպանության գործառույթը: Այսպես՝ Վ. Ն. Խրոպանյուկի մեկնաբանմամբ՝ «Երկրի պաշտպանության գործառույթն իրականացվում է տնտեսական, քաղաքական, դիվանագիտական և ռազմական միջոցներով: Խաղաղ ժամանակներում դա երկրի բազմակողմանի պատրաստվելն է դրսի հնարավոր հարձակումներին դիմագրավելուն: Պատերազմի ժամանակ այդ գործառույթն ընդունում է հակառակորդի դեմ զինված պայքարի ձև... Երկրի պաշտպանության գործառույթը տարո-

ղունակ է և բազմակողմ: Այն ընդգրկում է պետության միջոցառումների ամբողջ համակարգը երկրի պաշտպանունակության ամրապնդման ինչպես խաղաղ, այնպես էլ պատերազմական ժամանակ զինված ուժերի ռազմական հզորության ապահովման գործում»⁹: Ինչպես նկատում ենք, պաշտպանական գործառույթի Վ. Ն. Խրոպանյուկի բնութագրից, այն ևս բազմաօբյեկտ է, տարողունակ ու բազմակողմ: Բայց երկրի պաշտպանությունը երբեք չեն համարում միջգործառույթային գործունեություն:

Պետության գործունեության համակարգային կապերում անվտանգության ապահովման խնդրի տեսական իմաստավորման **երրորդ** մոտեցումն այն է, որ այդ խնդրի իրականացմանն ուղղված գործունեությունը համարվում է պետության առանձին, ինքնուրույն գործառույթ: Այդպիսին է, օրինակ, Ա. Ադայանի մոտեցումը, որն այդ գործառույթի բովանդակային տարրեր է դիտարկում՝

ա) ազգային անվտանգության համակարգի ձևավորումը և կատարելագործումը, հայեցակարգի ձևավորումը և ընդունումը պետության և հասարակության կողմից, պետական քաղաքականության հիմնական ուղղությունների որոշումը,

բ) անվտանգության հայեցակարգում ընթացիկ փոփոխությունների առաջարկությունների պատրաստման, հիմնավորման և քաղաքականության մշակման մասնագիտական աշխատանքների կազմակերպումը, պետական պատվերի սահմանումը և ֆինանսավորումը,

գ) անվտանգության պետական գործադիր մարմինների և ծառայությունների ստեղծումը (կատարելագործումը), դրանց միջոցների, պատրաստականության և փոխգործակցության ապահովումը, ընթացիկ կառավարումը և ֆինանսավորումը,

դ) անվտանգության պետական պայմանակարգի ապահովման խնդիրներում քաղաքացիների և հասարակության ակտիվ աջակցության ապահովումը¹⁰:

Այսպիսով եզակի հեղինակներ կան, որոնք անվտանգության ապահովումը համարում են պետության առանձին գործառույթ: Սակայն արդի շրջանում այդ եզակի մոտեցումներն էլ հենց ավելի ճիշտ են արտացոլում իրականությունը, համարելով, որ երկրի անվտանգության ապահովումը պետության առաջնային գործառույթներից է, որը չի կլանվում այլ գործառույթների կողմից, այդ թվում նաև՝ պաշտպանության: Անվտանգության ապահովման և պաշտպանության գործառույթները, փոխգործակցող ու միմյանց հարակից են, սակայն տարբերվում են իրենց խնդիրներով ու բովանդակությամբ: «Ազգային անվտանգություն» հասկացությունը լայն է «պետության պաշտպանություն» հասկացությունից: Պաշտպանությունը բուն պաշտպանական գործունեությունն է՝ ուղղված արտաքին ագրեսիաներին հակահարված տալու պետության նախապատրաստմանը և անհրաժեշտության դեպքում զինված պաշտպանությանը: Ազգային անվտանգության առարկան նրա նպատակները, խնդիրները և գործառույթներն են՝ ուղղված ներքին և արտաքին ցանկացած տեսակի վտանգների նախականիսմանը, կանխմանը և չեզոքացմանը, իսկ դրանք կարող են վերաբերել ոչ միայն պաշտպանական համակարգին, այլև պետության ներգործության մնացած բոլոր օբյեկտներին¹¹:

Պետականագիտական այս վերլուծությունը հիմք է տալիս եզրակացնելու, որ ազգային անվտանգության ապահովումը պետության առանձին գործառույթ է: Պետության գործառույթները սերտորեն փոխկապված են հասարակության ու պետության խնդիրների հետ, սակայն նույնական չեն: Խնդիրն այն է, ինչը լուծում է պահանջում, իսկ գործառույթն այդպիսի լուծմանն ուղղված գործունեության տեսակն է: Անվտանգության ապահովման գործառույթի խնդիրն է նախականիսել, կանխել և չեզոքացնել ներքին և արտաքին ցանկացած տեսակի վտանգ-

ներ, որոնք սպառնում են տվյալ երկրին: Գործառույթի բովանդակությունը մատնանշում է, թե ինչ է անում պետությունը, ինչ կառավարչական գործողություններ է իրականացնում տվյալ ոլորտում: Եթե խնդիրն ազգային անվտանգության ապահովումն է, ապա այդ խնդրի լուծման համար պետությունն իրականացնում է համապատասխան գործառույթի բովանդակության մեջ մտնող բազմաթիվ միջոցառումներ, որոնք նախատեսվում են տվյալ պետության ազգային անվտանգության հայեցակարգով կամ ռազմավարությամբ:

Պետության յուրաքանչյուր գործառույթ ունի իր ներգործության օբյեկտը (առարկան) և իր բովանդակությունը: Օբյեկտը հասարակական հարաբերությունների որոշակի ոլորտն է (սոցիալական կյանք, ֆինանսներ), որին ուղղված է ներգործությունը: Ազգային անվտանգության ապահովման գործառույթն ունի եռամիասնական ուղղվածություն, որպես ներքնապես ամբողջական և ինքնուրույն համակարգ: Այս համակարգի տարրերն են՝ անհատը (մարդը) - պետությունը - հասարակությունը (ազգը): Հետևաբար՝ ազգային անվտանգության ռազմավարությունից բխող բարեփոխումները պետք է ուղղված լինեն այդ երեք ներքին օբյեկտների զարգացմանը, իհարկե, օգտագործելով նաև արտաքին գործոնները: Երեք ենթահամակարգերից բաղկացած համակարգում առաջնայինը պետությունն է կամ պետական համակարգը, որպես երաշխիք և՛ հասարակության (ազգի), և՛ մարդու գոյության համար: Ուրեմն իրավական և ինստիտուցիոնալ բարեփոխումները պետք է նպատակաճշգրտված լինեն առաջին հերթին ազգային, ուժեղ, առողջ պետության կայացմանը, զարգացմանը:

Ազգային պետությունն ինքնին արժեք է, ուրեմն այն պետք է դիտարկել որպես ազգային անվտանգության ռազմավարական ծրագրի իրավական նպատակ: Հայոց պետության չափորոշիչներն ամ-

րագրված են Սահմանադրությամբ. Հաստատանի Հանրապետությունը հռչակված է ժողովրդավարական, իրավական, սոցիալական, ինքնիշխան պետություն: Դրանով իսկ որոշված են պետության որակական բնութագրերը, որոնք պայմանավորում են նրա գործունեության բոլոր կողմերը: Հետևաբար՝ սոցիալ-իրավական պետություն ունենալն ազգային գերնպատակ է: Սակայն այդ պետությունն ունի նաև կոնկրետ նպատակներ քաղաքական, ռազմական, տնտեսական, սոցիալական և այլ ոլորտներում, որոնք պետք է որոշվեն պետության զարգացման հայեցակարգով: Այդ հայեցակարգը ռազմավարական և մարտավարական նպատակների, ինչպես նաև պետության կազմակերպման և գործունեության միջոցների աստիճանակարգություն է: Այդ ամենը, ի վերջո, պետք է հանգեցնի ուժեղ սոցիալ-իրավական պետության կայացմանը, որը պետք է լինի ակտիվ գործող և խնայողական: Իսկ դա նշանակում է, որ իրավական բարեփոխումները պետք է ուժեղացնեն հանրային իշխանությունը, անձնավորեն այն և դարձնեն պատասխանատու: Ուժեղ է այն պետականությունը, որն ընդունակ է լուծելու իր առջև դրված խնդիրները՝ օպերատիվ, արագ, արդյունավետ, խնայողական, առանց բռնության դիմելու: Պետության ուժեղությունը թվարկված հատկանիշների որակական կացությունն է, որը թույլ է տալիս պետությանը դառնալու բարիք, երաշխիք հասարակության (ազգի) համար, դիմակայել սպառնալից պայմաններում գործընթացներին, արտաքին քայքայիչ ազդեցությանը, կլանային, բյուրոկրատական և օլիգարխիկ հականերգործությանը: Իշխանությունը մեր հասարակության մեջ ունի ինտելեկտուալ, կազմակերպական և նյութական զարգացման կարիք, հետևաբար ազգային անվտանգության ռազմավարությունը պետք է առաջին հերթին ամրագրի նման կողմնորոշում ունեցող բարեփոխումների ծրագիր:

Պետությունը պետք է անցկացնի ներ-

քին «առողիտ», հետո նոր գնահատի իր հնարավորությունները պետական կառավարման ոլորտում, ազգային շահերի սպառնալիքները, ձևակերպի հստակ քաղաքական նպատակներ: Ինստիտուցիոնալ-իրավական բարեփոխումներն առաջին հերթին պետք է ուղղված լինեն պետականությանը և հետո նոր մնացած ոլորտներին:

Ոչ միայն ազգային անվտանգության ապահովման գործառույթը, դրա բովանդակությունը (և՞նչ անել խնդիրը լուծելու համար), այլև դրանք իրականացման ձևերն ու մեթոդները որոշվում են խնդրով: Ամեն մի ձևին համապատասխանում են իրեն բնորոշ մեթոդները: Պետության գործառույթների իրականացման ձևերը լինում են **իրավական և կազմակերպական**: Իրավական հիմնական ձևերն են՝ իրավաստեղծ, իրավակիրառ, իրավապահպան, հսկիչ-վերահսկողական և

այլն: Անվտանգության ապահովման գործունեությունն իրավաբանորեն հիմնվում է պետության կողմից մշակված և ընդունված ազգային անվտանգության ռազմավարության վրա: Մովորաբար նման բնույթի փաստաթղթերն ունենում են իրավական բնույթ, այսինքն՝ դրանք ընդունվում են պետության համապատասխան իրավասու մարմնի կողմից՝ սահմանված ընթացակարգով, և ենթակա են պարտադիր կատարման: Այսպիսով, անվտանգության հայեցակարգերը, բացի կազմակերպական, տեղեկատվական և այլ գործառույթներից՝ կատարում են նաև կարգավորիչ-նորմատիվային գործառույթ, այսինքն՝ դրա դրույթներն ունեն նորմատիվ-իրավական բնույթ, պարտադիր պետք է կատարվեն պետական այն բոլոր մարմինների կողմից, որոնք այս կամ այն կերպ մասնակցում են ազգային անվտանգության ապահովման գործին:

¹ Տե՛ս «Общая теория права и государства» / подред. В.В. Лазарева, - М., Юрист, 1994, էջ 239-240:
² Տե՛ս КомаровС. А., Общая теория государства и права., М., 1997, էջ 81:
³ Տե՛ս Վաղարշյան Ա., Պետության և իրավունքի տեսություն-1, Դասախոսություններ, ԵՊՀ, -Եր., Հեղինակային հրատարակություն, 2016, էջ 115:
⁴ Պետության գործառույթները դասակարգվում են նաև ըստ սոցիալական նշանակության՝ հիմնական և ոչ հիմնական (տե՛ս Протосов В.М., Теория права и государства, Проблемы теории права и государства, 2-е изд. перероб. и доп., М., юрайт-М, 2007, с. 87): Բացի այս հիմքով դասակարգումից՝ տեսական գրականության մեջ կան պետության գործառույթների դասակարգման այլ չափանիշներ՝ ըստ շարունակականության (մշտական կամ ժամանակավոր), ըստ պետության տարածքի ընդգրկման (համապետական և տարածքային), ըստ պետության էության հետ կապի (տե՛ս Վաղարշյան Ա., Պետության և իրավունքի տեսություն-1, Դասախոսություններ, ԵՊՀ, -Եր.: Հեղինակային հրատարակություն, 2016, էջ 116): Պետության գործառույթները դասակարգվում են նաև ըստ սոցիալական նշանակության՝

հիմնական և ոչհիմնական (տե՛ս Протосов В.М., Теория права и государства, Проблемы теории права и государства, 2-е изд. перероб. и доп., М., юрайт-М, 2007, с. 87):
⁵ Արտաքին գործառույթների հարցում գրականության մեջ չկա միասնական տեսակետ: Տեսաբաններից ոմանք կողմնակից են արտաքին երկու գործառույթի առանձնացմանը, այն է՝ երկրի պաշտպանություն և համագործակցությունն այլ պետությունների հետ տնտեսական, քաղաքական, գիտամշակութային և այլ ոլորտներում: Հեղինակների մյուս մասը համագործակցության արտաքին գործառույթը տրոհում է առանձին, ավելի մանր տեսակների՝ ըստ գործառույթի ներգործության արտաքին օբյեկտի, օրինակ՝ ա) երկրի պաշտպանության, բ) դիվանագիտական, գ) միջազգային անվտանգության և խաղաղության ապահովման, դ) միջպետական տնտեսական և առևտրաֆինանսական համագործակցության, ե) միջպետական մշակութային, գիտատեխնիկական և տեղեկատվական համագործակցության, զ) միջպետական էկոլոգիական համագործակցության, է) համաշխարհային իրավակարգի պաշտպանության:
⁶ Անվտանգաբանությունը օգտագործում է «ազգային շահեր», «ազգային անվտան-

ՀՈՒԼԻՍ - ՕԳՈՍՏՈՍ 2018 7 - 8 (229-230)

ԴԱՏԱԿԱՆ
Իշխանություն

գություն», «վտանգ», «սպառնալիք», «անվտանգության սպառնալիք», «ռազմական անվտանգություն», պաշտպանական և բազմաթիվ այլ տեսակների անվտանգություններ հասկացությունները: Այդ մասին մանրամասն տե՛ս Халипов В. Ф., Энциклопедия власти. М., 2005, էջ 309-321:

⁷ Տե՛ս Վաղարշյան Ա., «Հայաստանի երրորդ հանրապետության անվտանգության հայեցակարգի իրավական կարգավորման ու կառավարման հիմնահարցերը 1990-1995 թթ.», Բանբեր Երևանի համալսարանի. Իրավագիտություն, Երևան, 2018, թիվ 1 (25), էջ 12:

⁸ Տե՛ս Վաղարշյան Ա., Հայաստանի երրորդ հանրապետության անվտանգության հայեցակարգի իրավական կարգավորման ու կառավարման հիմնահարցերը 1990-1995 թթ., Բանբեր Երևանի համալսարանի. Իրավագիտություն, Երևան, 2018, թիվ 1, (25), էջ 3-7:

⁹ Ըստ Վ. Ն. Խրոպանյուկի՝ պետության պաշտպանական գործունեությունը հիմնվում է նրա ռազմական դոկտրինի (ուսմունքի) վրա և բաղկացած է մի քանի հիմնական ուղղություններից: Այդուղղություններն են՝ 1) երկրի պաշտպանական հզորության ամ-

րապնդումը, որի երաշխիքը զարգացած, արդյունավետ, գիտահենք տնտեսությունն է, 2) զինված ուժերի կատարելագործումը, նրանց մարտունակության և մարտական պատրաստականության բարձրացումը, 3) պետական սահմանների պաշտպանությունը, 4) քաղաքացիական պաշտպանության կազմակերպումը, 5) զինված ուժերի պահեստայինների ռազմական ուսուցումը (տե՛ս Խրոպանյուկ Վ. Ն., Պետության և իրավունքի տեսություն, Եր., 1997, էջ 199-200):

¹⁰ Տե՛ս Աղայան Ա., Ազգային անվտանգություն. հասկացությունը, էությունը, ձևավորումը, առաջնահերթությունները, Երևան, 2002, «Նորավանք» գիտակրթական հիմնադրամ, էջ 54-55:

¹¹ Տե՛ս Анохин Ю.В., Гадельшин Р.И., Национальная безопасность: Теоретические и терминологические аспекты. <https://cyberleninka.ru/article/n/natsionalnaya-bezopasnost-teoreticheskie-i-terminologicheskie-aspekty>, Фомин С.А., Обеспечение национальной безопасности: курс лекций, М., 2014, 9-109 և այլ էջերը:

RESUME - РЕЗЮМЕ

THE ISSUE OF ENSURING NATIONAL SECURITY IN STATE FUNCTIONS SYSTEM

Andranik Gevorgyan

Ph.D. Student at the Institute of Philosophy, Sociology and Law of NAS RA

Through the theoretical analysis carried out in the article, the author shows that the maintenance of national security is a pivotal issue for each and every society and state, which serves as the paramount reason for the implementation of national security by modern states. The issue has a significant position in the functions system of states, with its own object and content. State is an important object for national security maintenance function. The political-legal ground for the implementation of that function is national security strategy.

Key words: *function, issue, threat, security, security policy, effective state, powerful state.*

ПРОБЛЕМА ОБЕСПЕЧЕНИЯ НАЦИОНАЛЬНОЙ БЕЗОПАСНОСТИ В СИСТЕМЕ ФУНКЦИЙ ГОСУДАРСТВА

Андраник Геворгян

Аспирант Института философии, социологии и права НАН РА

На основе теоретического анализа в статье обосновывается тот факт, что одной из ключевых задач современного общества является обеспечение национальной безопасности страны, которая решается при осуществлении соответствующей функции современного государства. Эта функция в системе других функций государства имеет самостоятельное значение, объект и содержание. Важнейшим объектом национальной безопасности является государство. Политико-правовой основой осуществления функции обеспечения национальной безопасности является доктрина национальной безопасности.

Ключевые слова: *функция, задача, угроза, безопасность, доктрина национальной безопасности, эффективное государство, сильное государство.*

Բանալի բառեր - *գործառույթ, խնդիր, անվտանգություն, անվտանգության քաղաքականություն, արդյունավետ պետություն, ուժեղ պետություն:*

ՀՈՒԼԻՍ - ՕԳՈՍՏՈՍ 2018 7 - 8 (229-230)

ՀԱՏԱԿԱՆ
Իշխանություն